

Veliki petek
Sp. Pirniče, 14. april 2017
»Spravna žrtev«

Dragi bratje in sestre!

Med svojo zadnjo večerjo s svojimi učenci - spominjali smo se je včeraj, na veliki četrtek - je Jezus napovedal dogodke naslednjega dne. Nad kruhom in kelihom je izrekel besede, ki so razodevale, da bo svoje telo izročil za rešitev ljudi ter svojo kri prelil za odpuščanje njihovih grehov. Kar je pri zadnji večerji napovedal se je v nekaj naslednjih urah dejansko zgodilo. V pasijonski pripovedi smo sledili teku dogodkov.

Da pa bi vendarle razumeli pomen njegove daritve, se moramo ozreti v čas stare zaveze. Mojzes je v postavi, ki jo je napisal Izraelcem, zelo jasno razčlenil, kako naj se človek odkupi za tak ali drugačen greh, ki ga je storil. Žrtev, ki jo v odkupnino za svoje grehe daruje grešnik, v odnos med Bogom in človekom spet vnese nekakšno ravnotežje. Večji, ko je bil greh, večja mora biti kazen, odkupnina zanj. Da kakšen od grehov vendarle ne bi ostal nepoplačan, je Mojzes Judom zapovedal praznovanje tako imenovanega spravnega dne (*jom hakkipurím*). Na ta dan - torej le enkrat v letu - je veliki duhovnik smel stopiti za zagrinjalo v prostor, ki so mu rekli Presveto, da je tam z zažiganjem kadila in kropljenjem s krvjo darovane živine, prosil za odpuščanje grehov vsega naroda. Nato je na glavo izbranega kozla položil obe roki in tako na simboličen način na kozla prenesel vse grehe Izraelskega ljudstva, ki so ostali neporavnani. Tega kozla so nato zapodili v puščavo, kjer je zaradi žeje, lakote in vročine poginil. Mimogrede: od tod izraz »grešni kozel«, ki ga tu in tam uporabljamo za koga, na katerega določena skupina ljudi preloži krivdo za svoje napake...

Jezusova daritev na križu na nek način spominja na opisano obredje spravnega dne. Tudi Jezus je nase sprejel kazen za grehe, ki jih sam ni storil. V pasijonu smo slišali, da je veliki duhovnik Kajfa Judom svetoval, da je *»bolje, da eden umrje za ljudstvo«*. Mar ni bilo isto z nedolžno žrtvijo v Stari zavezi? Prav tako ni moglo biti naključje, da je tudi na Jezusa veliki duhovnik položil roke. Morda ne v dobesednem, vsekakor pa v prenesenem pomenu besede. In nato so ga - kot spravno žrtev v stari zavezi - poslali v smrt. V puščavo na križu, kjer se je, čeprav obkroženega s kopico ljudi, čutil zapuščenega celo od Očeta. *»Moj Bog, moj Boga, zakaj si me zapustil?«*

Bratje in sestre. Iz načina, kako je Jezus trpel in umiral, se jasno izrisuje smisel in namen njegove smrti. Umira namreč, da zadosti za grehe ljudi; da med Bogom in človeštvom spet

vzpostavi zavezo, ki je bila s človekovim grehom porušena. Nase sprejema grehe človeštva in s svojim trpljenjem in smrtjo namesto nas plačuje zanje.

Ob vsem tem, dragi bratje in sestre, se pojavlja vprašanje: Če Jezusova žrtev res izbrisuje naše grehe; mar ni potem vseeno, če grešimo ali ne. Naj v zvezi s tem navedem odlomek iz judovskega komentarja svetih spisov, pravimo mu *Mišna*, ki ob koncu razmišljanj o pravnem dnevu pravi sledeče: »Če kdo reče: ›Grešil bom, dan velikega odpuščanja pa bo odpustil,‹ ta dan ne bo odpustil. Dan velikega odpuščanja odpusti prestopke med človekom in Bogom; ne odpusti pa tistih med teboj in tvojim bližnjim, če se nisi spravil s svojim bližnjim.«

Dragi bratje in sestre. Z Jezusovo spravno daritvijo so naši grehi odpuščeni če se jih iskreno kesamo, smo trdno sklenili, da jih ne bomo več ponavljali in smo se s tistimi, ki jih je naš greh prizadel, iskreno spravili. Če tega ni, nam tudi Jezusova žrtev v ničemer ne pomaga in vrata pekla ostajajo odprta. Že to dejstvo je več kot zadostna spodbuda, da iskreno premislimo svoje odločitve in dejanja ter se jih, če je to potrebno, iskreno pokesamo. Amen.